

TC Tubantia donderdag 4 februari 2010

‘Dit was een film die eruit moest’

Ingrid Bosman. donderdag 04 februari 2010 | 09:12 | Laatst bijgewerkt op: donderdag 04 februari 2010 | 10:40

Astrid Bussink een met haar schepping. foto NPS

ENSCHEDA/ROTTERDAM - De confrontatie met ex-verdachte André de Vries is voor haarzelf 'een echt schaamtemoment'. Astrid Bussink maakte met Mijn Enschede een persoonlijke film over de vuurwerkramp, al werd het veel minder haar eigen verhaal dan ze had gedacht. De première was woensdagavond op het filmfestival in Rotterdam. „Eigenlijk is het heel oneerlijk om zo'n film te maken.”

De zoektocht naar de vrijgesproken De Vries loopt als een rode draad door Mijn Enschede. Bussink kan niet zonder ongemak kijken naar het moment dat ze de nog altijd ondergedoken Enschedeër 'ergens in Duitsland' uiteindelijk te spreken krijgt. „Je ziet hoe zenuwachtig ik ben. Ik weet nauwelijks wat ik moet vragen.” „Het kon beter”, antwoordt De Vries als ze informeert naar zijn welbevinden. „Het slaat ook nergens op dat ik hem erin wilde hebben. Die man is vrijgesproken, maar zijn leven is hoe dan ook verwoest. Hij moet met rust gelaten worden.” Duidelijker dan door de scène te handhaven, had ze dat niet kunnen laten zien.

Astrid Bussink spaart zichzelf kortom niet in Mijn Enschede, dat mede dankzij haar zelfspot een tragikomisch portret is geworden van mensen die nog dagelijks worstelen met de vuurwerkramp. „Het is eigenlijk heel oneerlijk om zo'n film te maken”, beseft ze. Maar dit was nu eenmaal een film 'die eruit moest', zoals ze zelf zegt.

Op de dag van de ramp, op 13 mei tien jaar geleden, zou Astrid Bussink - geboren in Eibergen en afgestudeerd aan de AKI in Enschede - verhuizen naar Amsterdam. Haar studentenkot middenin het rampgebied werd verwoest. Hoe ze op het moment van de fatale explosies reageerde, vormde een belangrijke drijfveer bij het maken van de film.

Bussink verweet zichzelf haar vluchtgedrag en gebrek aan heldhaftigheid.

Haar persoonlijke ervaringen passeerden in de twee jaar dat ze eraan werkte uitgebreid de revue - zelfs een sessie bij een regressietherapeut werd gefilmd - maar sneuvelden uiteindelijk volledig in de montage. „Ik vond het niet meer relevant.” Dat zou ook een vorm van lafheid kunnen zijn, beaamt ze, ('Wel gemeen dat je dat suggereert'), maar het lag anders: „Deze film gaat heel erg over hoe mensen vorm geven aan de gevolgen van zo'n ramp. Ze hebben het allemaal op hun eigen manier beleefd en gaan ook allemaal op hun eigen manier met de gevolgen om. Een vrouw die haar man heeft verloren, een brandweerman wiens collega's zijn gestorven - dat is van totaal andere orde dan mijn verhaal. Ik wilde mezelf niet op één lijn met hen plaatsen en dan ook nog gaan uitpluizen wat m'n probleem was. Dat voelde als koketteren.”

De mensen die nu in beeld komen hebben gemeen dat de ramp hen nog dagelijks bezighoudt. Zoals oud-brandweerman Ben Bult, de vrouw van de vermiste Henk Vinke, ex-politiemannen Paalman en De Roy van Zuydewijn. Astrid Bussink werd ook hardhandig geconfronteerd met alle complottheorieën die er over de oorzaak in omloop zijn. Zozeer werd ze daarin op een gegeven moment meegezogen

dat ze zelf op zoek probeerde te gaan naar de oplossing. „Een combinatie van naïviteit en misplaatst verantwoordelijkheidsgevoel”, zegt ze achteraf. „Je krijgt niet meer dan flarden van de waarheid te horen. Wat ik heb gemerkt en ook geprobeerd te laten doorklinken is dat al die verhalen ook kwaad kunnen doen.”

Ze staakte het speuren naar het ultieme antwoord op het moment dat ze merkte dat ze paranoïde werd. Of beter: toen anderen haar daarop attendeerden. „Er is nog zoveel onrust, zodra je daar met één been in gaat staan raak je er al gauw in verstrikt.” De politie heeft haar werk steeds ‘met grote belangstelling’ gevolgd, zoals de filmmaker het diplomatiek glimlachend formuleert. „Ze dachten blijkbaar toch dat ik iets boven water zou krijgen.”

Wat Bussink hoopt te laten zien is dat het blijven zoeken naar antwoorden de verwerking er niet eenvoudiger op maakt. „Wil je echt iets vinden, of wil je blijven zoeken? Dat laatste is ook een manier om ermee om te gaan, maar daarmee maken we het misschien wel moeilijker dan het is. Al heb ik er zelf ook aan meegedaan.”

| [De film komt 13 mei op tv en is daarvoor te zien in filmhuis Concordia in Enschede](#)

Trailer van de film is te zien op

<http://www.youtube.com/watch?v=083dVhePEfI>